

NUMERUL 15 BANI

ABONAMENTELE INCEP LA 1 SI 15 ALE FIE-CAREI LUNI și se plătesc tot-d'una înainte

In București la casa Administrației Din Județe și Streinătate prin mandate postale Un an în țară 30 lei; în streinătate 50 Șase luni . . . . . 25 Trei luni 13

Un număr în streinătate 10 bani

MANUSCRIPTELE NU SE INAPOIAZA

ADMINISTRAȚIA No. 16 — STRADA ACADEMIEI — No. 16

Adevărul

Să te ferești Române de cuiu strein în casă

V. Alexandri.

NUMERUL 15 BANI

ANUNCIURILE

Din BUCUREȘTI și JUDEȚE se primesc: NUMAI la ADMINISTRAȚIE din Străinătate, direct la administrație și la toate oficiile de publicitate. Anunțuri la pagina IV . . . . . 0,90 b. linia " " " III . . . . . 2,- lei " " " II . . . . . 3,- " " " I . . . . . 4,- " " " Inserțiunile și Reclamele 3 lei rândul. La Paris, ziarul se găsește de vânzare cu numărul la kioscul No. 117, Boulevard St.-Michel.

UN NUMER VECHIU 30 BANI

REDAȚIA No. 16 — STRADA ACADEMIEI — No. 16

București, 21 Martie, 1893.

D-lui Ferdinand Hohenzollern

de profesie VÎNĂTOR DE COROANĂ

Inchipuește-ți mă rog, tinere, că din pricina D-tale am comis un păcat, o greșeală de neiertat la un ziarist: am desfasonat estetica paginei, pentru a-ți pune un titlu mai mult sau mai puțin complet, o adresă mai clară, pentru ca scrisoarea să ajungă la destinație, iar lumea să știe cu cine am onoarea de a mă întreține.

Dacă nu luam aceste măsuri și scriam pe adresă numai D-lui Ferdinand, mă expuneam la întrebări indiscrete din partea cititorilor: unii mi-ar fi cerut explicații, alții m'ar fi acuzat de lipsă de bună creștere, pentru că stau de vorbă cu caretașii în prima coloană a Adevărului. Căci trebuie să știi, Domnule prinț! mai mult sau mai puțin moștenitor, că la noi, Ferdinand e un nume respindit mai ales printre caretașii compatrioți cu D-ta și a ajuns a fi luat drept un titlu în loc de nume: când ai zis Ferdinand, ai zis caretaș, după cum când ai zis Carol, ai zis cămătar.

Dar, la urma urmei, ce te privește pe D-ta toate aceste lămuriri, care nu te vor face mai priceput în ale gazetelor, ca și în ale Românilor obiceiuri. Scopul scrisorii de față este de a-ți da câte-va sfaturi prietenești, de a-ți deschide ochii asupra unor lucruri și împrejurări, pe cari cei din jurul D-tale și te ascund, fie pentru că au interes s'o facă, fie pentru că se tem să ți le spun, pentru ca să nu-ți strice cheful de pe acuma și să te facă să slăbești de necaz, tocmai astăzi, când ai nevoie de toată vigoarea tinereții.

Vezi D-ta, nu mai trăim în evul mediu, eu nu sunt vr'un cardinal, nici măcar un episcop catolic și D-ta ești așa de departe de a fi fiul Regelui Franței, după cum eu sunt departe de Bossuet; ei bine, cu toate aceste deosebiri de date și situații, ceea-ce scriu aici este ad usum Delphini, deși, precum ți-am spus, ești departe de a fi, în ierarhia regală, un Delfin; cel mult, dacă ne-am servi la comparație tot de animalele aquatice, ai putea trece drept un caras, adică o caracudă minusculă, în lumea peștilor monarhici.

Dacă nu știi însă ce vrea să zică a scrie ad usum Delphini, întreabă pe Păun, care a luat destule parale ca să te învețe și tot n'a făcut nici o ispravă. Până să ajungi la dînsul, îți voi spune că aceasta înseamnă, în educația prinților, a le pune la dispoziție numai acele cunoștinți, care pot fi de folos acestor nobili elevi, a le ascunde părțile slabe ale Monarhiei. Eu, fiind că nu am a face cu un Delfin, pot să restorn lucrurile și să-ți spun tocmai ceea-ce curtezanii nu vor să-ți arate.

Și acum, să venim la chestie. Trebuie să știi, Domnule maior de vînători! că te-am urmat mai alaltăieri, pe când te întorceai de la cazarmă pe jos, de la teatru și până la locuința D-tale și, cu acest prilej, am putut să te studiez aproape bine. Știi după ce te-am studiat? După ceafă, după manta și după umbrel; de urechi nu mai vorbesc.

El bine, am ramas indignat de două lucruri: întâiu de faptul că maiorul Cocea, fostul D-tale superior, în orice caz un militar mai vechiu și mai priceput de cât primul comandant al batalionului D-tale, nu ți-a explicat că distanța între D-voastră amîn-

doi, când mergeți pe stradă, trebuie să fie cel puțin de zece metri și te lasă numai cu cinci pași înaintea sa. La dracu! un strein ar putea crede că maiorul Cocea e vr'un lacheu al curții D-tale și înțelege bine că aceasta te-ar compromite în ochii Europei: cum să admiți D-ta lachei Români la curtea D-tale?

Al doilea fapt, de care am fost și mai indignat, și mai revoltat, a fost purtarea trecătorilor pe stradă față cu D-ta. Bine, Domnule, Români! acesteia sunt buni de bătut la scară!... Trec pe stradă, ved doi maiori de vînători, unul înainte și altul în urmă; unul tîner, nalt, blond, stîngaci, și altul scund, brun, plictisit și nu înțeleg că cel dintăiu e nepotul Regelui, plătit cu leafă de 300,000 de lei pe an de dînsii, cu soldă de maior plătită tot de dînsii, și că regula cea mai elementară de bună cuviință le impune ca să salute pe un tîner, care, la vîrsta asta fragedă, câștigă deja atâtea parale fără să muncească și care aspiră să moștenească, mai mult sau mai puțin, o coroană; un asemenea tîner merită tot respectul național, de care e cine va capabil. Vei vroii poate să fii indulgent cu Români și să-i ierți pentru că nu ți-e scris pe frunte că ești prinț și nepot al Regelui, așa că nu poți să te cunoască ori-cine la prima vedere; ei, lasă-mă dracului, nene prințule! Dacă pe frunte nu ți-e scris, dar după urechi nimeni nu poate să se înșele: urechile D-tale te desemnează chiar vederea unui orb și a nu te recunoaște după acest semn de distincție, este a comite o crimă de les-majestate, căci urechile sunt majestatea D-tale.

De alt-fel am văzut că D-ta, îndată ce te ghionțește unul pe stradă fără să te salute, te oprești, îl măsori din cap până în picioare și pornești iar. Această purtare a D-tale îți face onoare și, fiind-că măsurătoarea pe care o faci ast-fel se repetă mai la fiecare pas, eu te-aș sfătui să umbli mai des pe jos și vei câștiga moralicește: tot măsurând mereu, vei ajunge inginer fără voce, și aceasta ți va putea fi de folos în vremuri de restriște.

Am zis că te-am studiat după ceafă, după manta și după umbrel.

Ceafă D-tale e foarte teapănă și dovedește multă mândrie; în același timp dovedește că țeasta, pe care ea o sprîjină, nu-i prea grea, prea încărcată. Aceasta e o calitate de neprețuit: un prinț ca D-ta nu trebuie să aibă mult bagaj, într'o țară ingrată ca România.

Mantaoa D-tale, scurtă și strîmtă în spate, e de un bun augur pentru viitor. Ea dovedește că nu ești risipitor cu banii, pe care îi iei de la noi și aceasta poate să-ți servească de minune într'un viitor mai mult sau mai puțin apropiat, avînd în vedere că nimic nu e statornic în lumea asta. Fă economie, Domnule prinț: cine știe ce se poate întâmpla mâine?

În sfîrșit, umbrelul D-tale grăbit și poticnelile D-tale, dovedesc că picioarele îți sunt tot așa de bine dezvoltate ca și capul. Și aceasta este o calitate prețioasă pentru un viitor zaraf la Düsseldorf. Ești făcut pentru a sta pe scaun la zărafie.

Și acum, după ce ți-am spus câte-va lucruri, pe care—cu spiritul D-tale pătrunzător—e cu neputință să nu le pricepi, dă-mi voie să închei cu un sfat prietenesc:

Domnule Ferdinand! vînătoria e tot d'una un lucru nesigur, fie-că umbli după iepuri, fie-că umbli după o coroană. Apucă-te de alt-ceva mai sigur: învață contabilitatea. Unchiul D-tale va avea nevoie de un comptabil

de încredere la viitoarea sa casă de bancă din Düsseldorf. E o carieră foarte onorabilă și care nu te expune mojiției unui popor oriental ca al nostru. Cu toată stima cuvenită Un trecător.

Spovedania de Duminică

TAKE IONESCU

Duhovnicul: — Așa de tîner, fiule, și ai adunat pe capul tău atâtea păcate, în cât simți nevoia de a le ispăși mai curînd? Haide, ingenuche aici, așa... Ce cap draguț ai! Pune capul pe genunchii mei... a! dar ce vîd? Gîtul ți-e ros și plin de bătătuși și de rîni... ce însemnează asta? Ai fost legat în lanțuri? Ai purtat zgardă? Nu cum-va ești vr'un ucigaș fugit din ocnă și vii să minjești cu flința-ți spurcată altarul Domnului?... Școală! fugi! Ieși afară!... Anati...

Take: — Stai părintele! Nu blestema! Nu sunt încă ocnăș și n'am ucis nici un om. Dacă ai văzut zgărieturile de pe gîtul meu, nu te speria. N'am fost legat la pușcărie, ci am purtat numai zgardă politică, care sunt delicate și, dacă totuși mi-am ros gîtul și mi-am făcut bătătuși, pricina este că n'aveam răbdare, că focul tinereții nu m'e lăsa să stau la un stăpîn prea multă vreme. Dacă mi se ura, începam să mă zbat până-mi rupeam zgarda și de multe ori mă rînteam sigur: în 1882 am fost la casa lui C. A. Rosseti, care m'a lăsat fără zgardă, slobod; la 1884, I. Brătianu m'a pus în zgardă și m'a dus chiar la Ateneu. Aceasta ca pedeapsă, pentru că eu cu un an mai înainte îl injuram; la 1886 mi-am pus două zgarde: una mai delicată, a lui Fleva, alta mai mare a lui Dumitru Brătianu; la 1888 m'a legat Stirbey, dar am fugit îndată după alegei și m'am bagat în zgarda lui Carp, care însă imi era prea largă și am scăpat; am umbat cît-va timp slobod și apoi mi-am găsit stăpin pe Lahovary, care m'a legat și m'a daruit lui Cartagiu.

Iată părinte de ce-mi vezi gîtul ros și rînit. Duhovnicul (revenindu-și în fire): — Dacă e numai asta, să-ți dea Domnul tămăduire. Acuma, spune cu ce ai păcătuit înaintea Domnului nostru Isus Christos, ca să vedem ce poate sfința biserica pentru înaintarea sufletului tău. Ai schimbat mulți stăpîni... Rău ai făcut, fiule; asta dovedește necredința, nestatornicia, inimă haină și sete de măriri, toate păcate mari!...

Take: — Dacă ar fi numai atâtea, nu mai veneam eu, părinte! Nu-mi jupoiam iar gîtul, ca să scap pentru un ceas din lanț. Am alte păcate, mai mari și care-mi zdrobesc sufletul. Sfinția-ta înțelege: eu sunt om tîner, aș putea să mă ajung departe; dar mi-am încărcat uimerul cu o povară prea grea pentru puterile mele...

Duhovnicul: — Mărturisește, fiule!... Take: — Am renegat pe tata... Duhovnicul: — Te-ai lepădat de tatăl tău? Ai păcătuit ca Petre și nu te-ai pocăit... Ești un blestemat fiu al Ghenei!...

Take: — Părinte, iniștește-te, n'am sfîrșit... Duhovnicul: — Cum? Ai și alte păcate, mai mari? Dar numai acesta ajungu ca să te duci în iad cu poștalionii Satanei. Poate ai ucis pe mătă?

Take: — Nu încă, părinte! Dar... am gonit pe I. P. S. Mitropolit primat din scaunul arhipiscopesc, pentru că n'a voit să mă lase să mă ating de drepturile bisericești...

Duhovnicul: — Și mai vii la mine, blestemat anti-christ! Și mai îndrăznești să intri în casa Domnului, după ce-ai necinstit pe Domnul?!... Să nu mai scoți o vorbă din gura-ți spurcată, că spurci biserica...

Dacă la vîrsta asta ai pe sufletul tău atâtea blestematii, ce-o să fie mai tîrziu? n'ai mai a-junge!

Canon: — ..... Nicu nu sunt canoane destul de aspre pentru tine. Biserica nu te poate scăpa. Sufletul tău e vîndut Neuraturului.

Duhovnicul Preda (Ploști).

O EXECUȚIE

Vineri Take Ionescu a fost executat în plină ședință la Camera de D. Dobrescu-Prahova.

Ministrul nedemn care dezonorează departamentul cultelor și instrucțiunii, reptila tiritoare la picioarele dinastiei Lahovary, din grația căreia a căpătat portofoliul ministerial, — a trecut toate limitele buneii cuvințe. Băiatul lui Ghiță Ioan confundă parlamentul cu un grajd și îndată ce deschide gura proferează injurii la adresa profesorilor, preoților și membrilor din opoziție.

Acest om care e o desfidere în capul instrucțiunii a luat de exemplu pe Al. Lahovary și a început așî întrece modelul.

În ședința de Joi, răspunzînd D-lui C. C. Dobrescu-Prahova, a îndrăznit să arunce D-lui Dobrescu-Prahova epitetul de nerușinat!... Insa protestările din partea minorității l'a împedecat pentru moment de a mai vorbi.

În ședința următoare D. C. C. Do-

brescu-Prahova a vorbit în chestie personală și a executat pe Take, după cum merită.

D. C. C. Dobrescu între multe altele a vorbit de procesul ce l'a avut Take cu tatăl său. La acel pro es, remas celebru, Take cu cinismul său caracteristic, a mers până acolo în cât a zis că Ghiță Ioan nu este tatăl său adevărat... Un om capabil de asemenea lucruri, e capabil de ori-ce nedemnităte, și deci nu trebuie să mire pe nimeni atitudinea din Cameră.

Când D. Dobrescu a făcut această chestie personală Take nu era de față. În sîmb fratele său Victor Ghiță Ioan, împreună cu o parte din mameluți au provocat un mare scandal și au voit să res-bune execuția, dar n'ai reușit de cât a se face ridicoli.

Take Ionescu este un om politic sfîrșit. Ne find un caracter în politică, mulți au crezut că ar fi corect măcar în viața privată. Eroare. Take a debutat în viața privată prin un colossal scandal judiciar, a cărui imorabităte este demnă de omul, care din traficarea cea mai ordinară a gîndirilor și simțirilor sale, a făcut suprema sa normă de conducere în viața...

Deci e fatal ca Take să se poarte și să lucreze în modul cum o face. La alt-ceva nu ne putem aștepta. Misiunea sa este de a încalța corpul didactic, iar pînd va ajunge la aceasta să-l injure când ocuzia i se prezintă. Trebuie însă ca corpul didactic să cunoască omul care se află în fruntea instrucțiunii. De aceea execuțiile ce i se fac au partea lor bună, căci descoper nouele aspecte ale cameleonului.

Argus.

Cameleonul Take

Credem că este bine ca din când în când să arătăm salturile și evoluțiunile cameleonului politic numit Take Ionescu (pseudonimul lui Dumitru-Ghiță Ion).

Este bine ca profesorii să cunoască pe acest onorabil cameleon politic care de abia numără 11 ani în cariera sa politică, însă plină de numeroase contradicții.

Iată perioadele schimbărilor la față ale cameleonului, în ordine cronologică:

1882. — D. Take Ionescu, terminîndu-și studiile sale la Paris, vine în țară se face iubit de C. A. Roseti care în acel timp alătura de I. Brătianu se bucura de o situație politică excepțională, și colabora la Românul.

Publică o serie de articole expunînd idei foarte înaintate. 1883. — După intrunirea din sala Bosel D. Take Ionescu injură în Românul administrația liberală și publică o scrisoare excesiv de violentă contra purtării poliției în această afacere.

1884. — În vederea alegei D. Take Ionescu prin manopere care ar lua mult loc dacă le-am expune, reușește să obție iertarea lui I. C. Brătianu și se face candidat oficial al colegiului al 3-lea de Ilfov.

În timpul perioadei electorale, într'un intrunire de la Ateneu, se declară liberal-național. Atunci cine va îi strigă:

— Ești un liberal cu zgardă. — Da, replică, D. Take Ionescu, nu roșesc să port o zgardă; o port cu min-drie pentru că o am de la I. Brătianu.

(Intrunirea partidului național-liberal de la Atheneu, 28 Octombrie 1884). În același timp, D. Take Ionescu își repudiază în mod public articolele sale din Românul. Devenise mai moderat.

1885. — Ales deputat al colegiului al 3-lea de Ilfov, D. Take Ionescu fu numit membru în comisiunea oastei; ca atare stăruie asupra nevoei de a completa armamentul și intră în negocierii cu fabricantul Shlead care trebuia să obție o comandă de 10 milioane de franci. Afacerea nu reușește.

În schimb, diferite ministere îi încredințează procese gras plătite.

1886. — D. Take Ionescu părăsește partidul național-liberal.

1888 Ianuarie. — În timpul alegeilor se prezintă la Craiova ca liberal sadea, dar, sub patronagiul prințului Stirbey, conservator. Se alege la o parte activă la evenimentele care au precedat retragerea guvernului național-liberal.

1888 April-Noiembrie. — D. Take Iones-

cu frecventează des intrunile politice de la D. Carp.

1888 Noiembrie-Decembrie. — Ales deputat, D. Take Ionescu își rela eticheta sa liberală fără a înceta curtea junimiiștilor.

1890. — D. Take Ionescu se face Directorul ziarului Liberté Rommaine. Se arată cănd junimist, cănd liberal independent.

1890 April. — Se retrage de la acest ziar neștiind ce atitudine să ia în fața unirei liberalilor și a reconstituirii partidului național liberal. Luase parte la convorbirile care au precedat această intrunire.

1890 D. Take Ionescu contribuie la formarea grupului de la Românul; semnează un program în care și zice l'beral-democrat. În acest ziar publică o serie de articole asupra politicii externe, unde indică Rusia ca dușmanul nostru secular și preconizează o politică anti-rusă, adică contra politicii conservatorilor.

1891 Februarie 21. — Cabinetul liberal-conservator Florescu Catargiu Vernescu prezentându-se Parlamentului, D. Take Ionescu ia cuvîntul și contribuie la votul de blam care a avut ca rezultat disolvarea.

A doua zi D. Take Ionescu publică în Românul un articol intitulat Strigății, în care conservatorii în cap cu D. Lascar Catargiu sunt tratați de strigoii.

1891 Aprilie. — La alegei D. Take Ionescu figurează pe lista administrației ca-targiste la Craiova, zicându-și tot liberal-impulsiv.

Poliția comunală îi distribuie buletinele de vot închise în plicuri galbene, avînd un cap de cerb.

Rămîne pe jos, fiind învins de candidatul liberal.

1891 Iulie-Octombrie. — În timpul vilegiaturii sale la Sinaia D. Take Ionescu face o curte asidua D. lui Alexandru Lahovary pe care-l atacase violent tot d'una și ajunge protejatul său.

1891 Octombrie. — D. Take Ionescu este candidatul Lahovarist pentru portofoliul domeniilor, dar D. Al. Vericeanu îi este preferat.

1891 Noiembrie 27. — D. Take Ionescu ajunge ministrul cultelor și instrucțiunii publice în cabinetul conservator Lascar Catargiu-Alexandru Lahovary, numit și (de N.ționalul) cabinetul extremei drepte.

Scrisoare deschisă

adresata Excelenței sale D. P. P. Carp, ministru de comerț, etc., etc.

Iași, 17 (19) Martie, 1893.

Domnul meu!

Foiletdând Desbaterile Adunării deputaților, din întămplare am dat peste discuțiunile privitoare la proiectul de lege pentru organizarea învățămîntului profesional, și m'am oprit la pag. 396, acolo adică unde D-voastră vorbiți despre școala comunală de meserii din Iași, despre rezultatele ce a adus, despre maistrul croitor, elev al acestei școale, Al. Voinea, care ziceți că a fost trimis la Paris de această școală pentru a se perfecționa, și că pe urmă îl întorcîndu-se în Iași, și fiind-că cele afirmate de D-voastră mă privesc și pe mine, care am luat oarecare parte la toate aceste împrejurări, de aceea vă rog să-mi permiteți a rectifica unele afirmări:

1) Nu este exact că acea școală—care în 1869 s'a înființat dppa inițiativa D-lui Locot-colonel Langa și a mea, ca membru pe atunci în Consiliul comunal de Iași—a trimis la Paris pe Voinea, pentru a se perfecționa, căci numitul și un alt elev, anume ciubotarul (cismarul) Vasilie Vartolomei, au fost trimiși de mine, precum mai în urmă am trimis și două elevi din școala de meserii a Societății! Doamnelor Române din Iași, tot pentru perfecționare, cu scop de a-l face pe toți aceștia maestri la numitele scoli, ceea ce m'au costat peste 20,000 lei, lucrul ce-l știe și D. deputat Pantu, pe care l'am avut corespondent la Paris pentru ambii elevi.

2) Nu este esact că numitul întorcîndu-se în Iași, n'a fost susținut și că din această cauză a emigrat în America, do-vadă între altele că de pe loc l'am și pus la dispozițiune un magazin confortabil cu apartamentul lui de locuință, și că numai încurajarea nu i-a lipsit; fapte ce de sigur vi le-a spus informatorul

D-voastră, dar nu v'a dat mâna să le spuneti și D-voastră adunării, pentru că trimiterea și încurajarea nu veneau de la amicii D-voastră politici—care de când sunteți la putere se prăsesc ca și culturile celebrului Pasteur; și pentru că D-voastră ca protector recunoscut a tot ce-i străin nu ve dă mâna să spuneti că Voinea, Vartolomei, și toți meseriașii și industriașii români au perit și per, nu atâta din cauza nesușinerii, ci din cauza furioasei și dealelei concurențe a străinilor, atât acelor din afară cât și a celor din lăuntru...

DOUE MORȚI

(SONETE)

Pădurea e pustie, amorfă, Doar un păruț îl mai șoptește 'n vale; Cărările-s pustii, pustii în cale, Din arbori frunza cade ngălbenită.

Privesc la ea și sunt coprins de jale— Ast-fel și viața-mi fuse pustie; Și-a trebuit ca tu să-mi vii, iubită, Să mă îmbeți cu farmecele tale.

Un stol de corbi peste pădure trece Și croncând amar, mă înfioară; Iar vântul bate dureros și rece.

O ceață deasă valea înconjoară, Curînd și pârâșul o să sece Pe florile din câmp toate-or să moară!

Dar va veni o nouă primă-vară Și iarași florile or să învie; Zefirul bland va bate pe câmpie. Și fericite toate vor fi iară.

Privighitor! cântând cu gingășie, Izvoare dulci cu apa lor cea clară, Cu toatele șopti-vor pân sub seară Naturei dând mai multă armonie.

Ah! numai viața-mi apunând o dată Va fi apusă pentru tot-d-a-una, Iubita mea atât de adorată.

Și-o să se'ndure doară numai luna Pe groapa mea pustie ca să bată Când somnul morței l'oiu dormi într'una: Iași, Noembre

Virgiliu N. Cișman.

STATELE-UNITE ALE AMERICII ȘI EUROPA IN 1893

Sub acest titlu citim în ziarul parizian Le Figaro, de la 17 Martie c., stil nou:

Statele-Unite nu ne amenință din punctul de vedere militar. Dar din punctul de vedere economic, ele sunt pentru noi un pericol grav și neînălțat.

Datoria pe care Statele-Unite au contractat-o în timpul războiului contra sclavajului, va fi cu desăvîrșire stinsă mai înainte de sfîrșitul veacului. Pe când datoria totală a Statelor europene se socotește a fi de 126 miliarde de franci. Statele-Unite nu întreprind pe picior de război de cât 27 mii oameni, adecă aproape efectivul unuia din cele 19 corpuri de armată ale noastre (ale Franței). Să se socotească acești 27,000 oameni cu cele 3 milioane și jumătate de soldați ținuți sub drapel în timp de pace de Statele europene, și se va recunoaște ce sacrifică, numai din această privință, puterile europene pe fie-care an din puterea lor de producție.

Trebuie să se constate că oamenii astfel ridicaiți de la lucrul pașnic, sunt toți în floarea virstei și a puterii, și atunci când se formează caracterul. Pierderea venitului care iese dintr'o așa stare de lucruri pare îngrozitoare, când e considerată ca factor al luptei industriale contra Statelor-Unite. Ar trebui să fie orb cine-va, ca să nu vada că în astfel de condiții dezvoltarea progresivă și repede a Statelor-Unite amenință Europa cu o concurență așa de mare în cât vrînd nevrînd va veni un timp în care așa puterile industriale, a activității omenești și a influenței politice se va schimba în folosul Lumei-Nouă.

Această mișcare de evoluție amenință pe Franța mai mult încă de cât pe oricare altă națiune din Europa, ea are sarcinile cele mai grele și datoria cea mai mare. Pretutindeni în Europa, chiar și la cele mai mici popoare, nu se vorbește acum de cât de înarmări, de sporire de efective și de material de rezboi, și prin urmare și de impozite noue.

În 1870, Europa jertfea pe fie-care an pentru pregătirea războiului o sumă de aproape trei miliarde; astăzi această sumă este urcată la aproape cinci miliarde. În 1870 Europa întreținea puțin mai mult de două milioane de oameni pe picior de rezboi; astăzi ea întreține mai bine de trei milioane și jumătate. În 1870, Europa se credea că poate pune în luptă, la caz de rezboi, și ca silință cea mai mare, aproape 7 milioane de oameni; astăzi ea ar pune două-spre-zece milioane și jumătate, iar legile ei tind a urca acest număr la mai mult de două-zeci și două de milioane.

În 1870, Europa nu se preocupă de cât incidental de rezboi și toate popoarele își căutau în liniște de treburile lor, căutând să-și desvolte civilizația și bogățiile lor, fără mare grijă de ziua de mâine; astăzi ideea războiului nenorocit le înspăimântă pe toate, în fie-care clipă, împiedecând toate afacerile de ori-ce soi, întărziind soluțiunea chestiunilor sociale, într'un cuvînt, silind pe toate națiunile a pune pe al doilea rînd totul în fața interesului de apărare.

Ar fi timp să ne gândim serios a pregăti soluțiunea îngrijitorilor probleme economice care se pun înainte în acest sfârșit de veac, în fața statelor europene. Chestiunile de unire vamală, a tratatelor de comerț, a organizării muncii în cetățile industriale, a asociațiilor producătorilor cu consumatorii a regulamentării salariilor, a reducerii efectivelor militare, a scăderii datoriilor printr'un sistem de amortisare funcționând necerțat, se leagă foarte strîns cu concurența țerilor noue.

Ar trebui să trimitem în adunările noastre legiuitoare oameni destul de harnici spre a studia aceste chestiuni arzătoare, și înzestrați cu un spirit destul de lipsit de preocupările de partid pentru a le rezolva în interesul general.

Dată fiind situația actuală a Franței față cu țerile noue, ni se pare peste puțință ca toți candidații cari ar cere voturile alegătorilor să nu facă un program foarte limpede și foarte deslușit asupra marilor chestiuni economice și sociale care sunt la ordinea zilei nu numai la noi, dar în toată lumea civilizată.

LA CE?...

Pe cruci bătrâne ciripesc Bland pășărelele la soare, Iar gingașele lucrătoare Cărările împodobesc.

Și străbătând prin pomii deși Un dulce vînt de primă-vară, Mereu mormintele presară Cu floare albă de cireși.

La un sărac și trist mormînt Copila se îneca-n plîns De-o dragoste care s'a stîns Înădușită de pămînt.

Și în genuchi, plîngând amar Șoptește trist cu glas slăbit: „Sorin de ce m'ai părăsit, „Oh! vino lângă mine iar.

„Din noaptea ta cea ne sfârșită „Sorine-acuma te trezește „Și vino iar de-ți dragostește „Florica ta nenorocită. „Destul dormit-ai; te desteaptă „Din somnul morții ce te'ngeață, „Ca să trăiești o lungă viață „Cu a ta iubită ce te-așteapă. „Oh! cât ași da să nu mai fi! „Cu ochii stîniși, pînăjiniți, „Obrăzii tăi îngălbeniți „Să-ți vîd din nou trandafirii! „De ce mai stai tăcut și rece „In fundul umezitel groape? „Florica ta i-atît de aproape „Ș'așa de iute vremea trece...”

Zadarnic genele ți-s ude De plînsul tîu fără de mînte, Tu crezi că ei acum mîi simte Și dacă'i strigî, te mai aude? Oh! nu te mai jeli amar Pe singuraticii mormînt, Acum când e numai pămînt Nu vezi că toate-s în zadar? La ce cîntînd un mort a plînge, Să-ți perzi și timpul tinereții... Pentru durerile vieții Mai bine lacrimile ți stringe!

C. A. Bonaciu.

MIROsul MIRACULOS

(din memoriile unui vîntor)

..... Cuconu Iorgu bîu din pahar și aprinse țigara.

„Toate au devenit mai rele pe lumea asta, Domnilor: și oamenii și dobitoacele! Incepu el c'o voce gravă. Vîntul e slab prăpădit, fără de gust, că ți-e scărba să mai alergi după dînsul și să slobozi în cărcătura!.. Tubo, Trezor! răcni el cănelui, care culcat la picioarele sale incepu nu știu de ce, a hării. Și cănil acum nu sunt nici de dracu în comparație cu cănil de deunăzi. De pildă să ve povestesc de cănele meu Nimvrod ce a sдохit acu trei ani: a fost un căne, nu glumă... Avea un miros de te mirai; o minune nu altceva. Fie-care vînat îl mirosea atât de bine, în cât rămăneal cu gura căscată; iepurii îl simțea javra dracului, să nu spu! mîncinui, de o poștă... Merg eu odată cu dînsul pe o stradă. Bine, foarte bine! De odată Nimvrod se oprește la ușa unei case și incepu din toate puterile a sgarăia înfrînsa. Eu îl chem, tip la dînsul—, nu m'ascultă; îi vorbesc frumos... El netezeș; pe cap... nimic! Incep a mă supăra, îl administrez trei patru lovituri cu piciorul: nimica! S'arunca la ușa, ca un turbat. A ridicat o gălgăie și un lătrat, de servitoarea din casă auzi și ieși să vadă ce se petrece la ușa casei.

— Iac'așa și așa, cănele meu a simțit vr'un vînat în casă la D-voastră, și de aceea se aruncă să intre înăuntru. N'aveți cum va în casă iepuri, prepeșiți să vr'o sălbătăciune?

— Nu, Domnule, nu ținem nimica așa ceva în casă.

— Poate că tocmai acum pregătește bucatăreasa pentru masă vr'un vînat?

— Nu, Domnule, stăpînii mei sunt oameni bătrâni, și nici dinți n'au să mînce vînat; afară de grîși fert în lapte, nu mîncea nimica!

— Știi bine?

— Apoi cine să știe!

Ce să fie oare? mă gîndesc eu. În timpul asta servitoarea deschide nu știu cum

ușa mai tare, și lui Nimvrod atîta-i trebură! De odată ca săgeata, cu capul în sus, cu coada ridicată țuși înăuntru. Ce era de făcut? A trebuit să-l urmez, că doar nu e: să-mi las cănele înăuntru! Nimvrod din două sărituri trece scara, se ridică în catul al 2-lea, intră într'o odaie și învîrtindu-se puțin se opri lâng un dulap și incepu cu un lătrat jalnic a sgarăia dulapul. Am rugat să se deschidă dulapul, și bunil bătrîni (erau oameni de treabă!) mi-au făcut pe poftă și ușa dulapului a fost deschisă.

De odată Nimvrod făcu o săritură înainte.

— Stop! răcni el.

Cănele incremeni locului cu laba ridicată cu nasul înainte.

— Pii! aport!

Cănele se aruncă în dulap și ieși îndată c'o carte.

Lua! cartea și vîzu că era o carte de bucatărie deschisă la pagina 133, țiu mînt ca acu, pe care era scris: *Priptură de iepure cu smîntînd!*

Așa, domnilor, ast-fel de căne înțeleg și eu, pot să zic că avea miros!

St. Basarabeanu.

IEARTĂ...

Așa departe-ți sunt iubită, Și-atît de sus tîm ieși. C'a mele gânduri de iubire Iuși par că sînt poroști

Și cînd nu te mîlînesc în cale Mă simt atît de mic, Încît de-abia ndrănesc spre tine Privirea s'o ridice.

Mă mir cum îndrăznim-am oare De-un înger să m'ating, Și 'n visuri pline de iubire Durerea să m'o sting.

Și liniștirea ta cea blîndă Cum de-ți-am tulburat, Și-a tale visuri de feciorii De ce-ți-am spulberat?

Așa semîna, fericită, În drum mî-ni răsărit, Că sînt nemîngiat, iubită, Că doru-mi rădăci.

Am stat ca să-l ascult, copilă, De visuri legînat. Dar ieartă, scumpă mea iubită, Un suflet zbuciumat;

Căci ceea ce-am simțit atunci Cînd te-am vîzut întîi, Cînd ai cătat la mine 'n treacăt Frumozii ochii tăi,

Ca să fi-o spun, n'as fi în stare; Ci, înfiorător De-atunci spre tine m'e tot mînd Al dragostei sfînt dor.

Mă ieartă deci, aiți îndurare, Tu, suflet fecioresc, Și ochii tăi, cei melancolici Mă lasă să-ți privesc.

Const. Gîndu.

UITARE

Parcă te vîd, cum visătoare Privești pe al dragostei vechiu drum La chipul meu rămas acum O umbră călătoare

Ochi dulci, suris, suspine, șoapte Din vremi trecute de rîsar În amintirea-ți, acum par Un vis frumos de noapte.

Nu-ți-a rămas nici o scîntee Dintr'al iubirei noastre foc— Și dacă nu m'e mir de loc, E că te știu femeie.

Bruviceanu.

FOIȚA DE DUMINECĂ

Actualitate

0 noapte albă

Frumosul Ionel e amoretat lulea de adorabila Ida N***.

Ar trebui scotocite toate pisicările din Angora pentru a găsi un cotoiș mai îndrăgostit de frumoasa lui de cât eroul nostru de a sa. Amorul era, de alt-fel, singura sa ocupațiune. Părinții lui Ionel, destinându-l ca să fie într'o zi unul din conducătorii carului statului, ținuseră mai cu deosebire ca să nu-și risipească în studii inutile strălucitele calități, cu care natura-l umpluse leagănul.

Atîi numai că frumoasa Ida, cu toate că împărțasea patina arzătoare a lui Ionel, refuzase până acum trei săptămîni aproape de a lăsa pe viitorul om de stat ca să înroșească cu locu l'arzător cîndăoarea sa intimă. Ida, precum ca să se știe, e o damă virtuoasă și cinstită, care, fiind cât p'aci să fie prinsă acum câte va lîni cu un tînr soțior într'o situație, a cărei orizontalitate nu ajungea pentru a stabili legitimitatea faptului, jurase să nu se mai lase slabiciunii de aci încolo, de cât în condiții de siguranță absolută. Ea scăpase în ziua aceea de indiscrețiunile unui Othello de soț, fîngind sub un deghizament caraghios; dar, ulciorul merge la fîntînă pînă se sparge și teiu acesta de aventurii nu se încearcă de două ori.

Cât despre bărbatul Idei, Dimitrie B***, el e un om însemnat Senator, profesor de știință morale și politice la universitatea din Cîmpina, membru al mai multor consilii de administrație de ale societăților financiare, președinte al eforiei spitalelor pentru căinii pelagrosi, etc. etc.,

Soțul blondei Ida încasează din diferite bugete, între cari și al Statului, lefuri cu care s'ar putea satura o armată de comisari. El e gelos, cu toate că foarte strîngar, lucru care nu displace femeii sale, căreia aceasta-i asigură, afară de scuza reciprocității, raritatea intimităților cu un soț, făcut pentru dragoste ca mînușa pentru papagal.

Trebuie să păstrezi, gîndea Ida, pe un bărbat bogat și intermitent; de aci luxul de precauțiuni, pe care ea voia să le impue lui Ionel, pentru a putea dormita cu el pe pernele moi ale adulterului.

Eroul nostru își frămînta deci capul ca să găsească o idee; căută multă vreme și ar fi căutat poate încă, dacă afacerea Panama n'ar fi venit în ajutorul imaginației sale sêrace.

În momentul în care se urzea încornorarea nenorocitului Dimitrie B***, ziarele anunțau că doi agenți francezi sosiseră în București pentru a se pune, în unire cu autoritatea noastră polițienească, în urmărire a lui Arton, omul cu lista.

Vestea aceasta fu, pentru Ionel, o rază de lumină. De aci înainte succesul îi era asigurat; trebuia numai organizat lucrul pentru a dovedi frumoasei Ida că principiul obligatoriu al siguranței va fi aplicat cu stricteț.

El comunică drăguței sale proiectul său mare; ea l' aprobă și făgădui că va da tot concursul său pentru a-i asigura execuțiunea.

De o dată ziarele — o, ce ziare excelente! — anunță că Arton a fost vîzut la Iași și că agenții francezi, asistați de un procuror, au plecat în acest oraș pentru a pune pe ascuns mina pe fugur.

Amorezații noștri gălăiau de emoțiune. De rezultatul acestei călătorii atîrnă ceasul de fericire pe care își promisese să l' petreacă.

Se anunță neisbînda poliștilor în capitala Moldovei. Aceștia se vor întoarce,

negăsînd acolo de cât un guler și trei ciorapi murdari.

În aceeași seară, în momentul în care gravul și seriosul Dimitrie B*** se ducea, urmînd unui obicei pe care l' contractase de cât-va timp, la Lina Prăvălia pentru a se iniția în principiul reînvierii bătrînețelor garbove și să guste, cu necurata, plăcerile nelegale ale tablourilor vivante, Ionel se aruncă într'o trăsură și se duce în grabă la inspectoratul culoarei de alb, în reicnul căreia se află casa ocupată de savanta vestală.

— D. Inspector? — Nu e aci; s'a dus acasă. — Chemați l' prin telegraf. — Nu se poate; nu pot să l' deranjez pentru ori-ce. — Dar Arton e aci! — A! atunci....

După zece minute personajul așteptat sosi și se închise cu cheia în cabinetul său împreună cu Ionel.

Convorbirea fu scurtă, dar animată. Ușa se deschise curînd și inspectorul depărțîndu-se de Ionel cu multe mulțumiri, asigură pe acesta că nu va pierde nici o clipă pentru a profita de prețioasa descoperire.

Eroul nostru se retrase; dar prudent ca Ulyseș și deștept ca Alcibiade, se îngheamî în colțul unei case vecine pentru a observa inspectoratul și a ști ce se va face.

Aerul rîsună îndată de fluierături puternice. O droaie de agenți se adună la inspectorat. Inspectorul, urmat de cîinci agenți, se îndreaptă spre casa Linei Prăvălia, pe care o înconjură cu precauțiunea și respectul unor oameni, cari cunosc protocoile înalte de care se bucură curtezana.

Nu poți intra ușor în casă unui particular, afară de un caz de flagrant delict de crimă, mai ales dacă acest particular este protejat de ministrul poliției. De aceea inspectorul trimise pe unul din

oamenii săi, pe care l' știa amantul caméristei Linei — ast-fel își ieia informații autoritatea — ca să l' înștiințeze cînd va pleca Domnul, care este acum la stăpîna ei. Agentul se întoarce îndată și spuse că persoana în chestie se găsește să plece și că Anica, servitoarea, îi va deschide ușa la esire.

Un om, cu guierul paltonului ridicat până la urechi, se arătă în prag.

— Arton! În numele legel, te areslez! zise inspectorul.

— Cum Arton? răspuse cel prins.

Dar se resgîndi îndată. Se temea să nu fie recunoscut. Ce scandal! El la o... necurată? Preferă să tacă și să beneficieze de am *qui-pro-quo*, care nu putea să ție nu t. Cu oare-care chibzuială, speră să iasă basra curată.

După zece minute era încarcerat la poliție într'o celulă specială, cu ordinul formal de a nu comunica cu nimeni până a doua zi, nici chiar cu personalul prefecturii, atât de mare e reputația de maestru corupător a eroului zilei. Ușa celulei sale nu trebuie să se deschidă de cât pentru a l' confrunta a doua zi cu agenții francezi, așteptați din Moldova cu trenul de 7,25 m.

Trădătorul de Ionel, care a vîzut tot ce se petrecuse la Lina Prăvălia, s'a dus îndată la frumoasa Ida.

— Iute! spune cuedăbei că s'a întîmplat o nenorocire Domnului!

Ida apare îndată, scopate țipete de desperare, pune în grabă o blană și o pălărie și aleargă după Ionel în ajutorul nenorocitului său soț.

— Nimeni să nu iasă din casă! așteptați-mă aici! zise ea plecînd, către servitorii înlemniți.

Ida și Ionel dispar, duși de doi cai rusești, cari îi transportă într'o clipă la casa nouului Romeo.

Principiile noastre de înaltă moralitate sunt prea cunoscute pentru ca cititorul să aștepte din parte-ne ca să l' conducem în iadul acesta de perdițiune și să l'

facem martor la cele ce se petrecură acolo. Mulțumească-se a urmări cu noi pe inspectorul culoarei de alb, sufletul acestei manevre de închidere și careși freacă mâinele gîndindu-se la premiul de arestare promis și la panglica roșie, cu care guvernul francez, recunoscut, nu poate să nu l' împodobească butoniera.

A doua zi dimineața toată lumea e la poliție, inspectorii, comisarii, agenții francezi și naționali. Se așteaptă ministrul poliției, per' u a deschide celu'a lui Arton.

Ministrul epare. În același timp cu dînsul două persoane, abia trăgîndu-și sufletul de emoțiune, Ida și Ionel, sosesc la poliție și cer să vorbească numai de cât cu Excelența sa. Față cu situația lor de privilegiați, fură îndată introduși.

— Dați-mi pe soțul meu! Mi se pare că l-au arestat astă noapte! E o greșală sigură!

Ministrul, zăpăcit și înduioșat de rava gille pe care necazul l'e-a făcut pe fața Idei, trece în oada de alături, se informează, pricepe încurcătura și dă ordin ca să se aducă preveniții în cabinetul său, ceea ce se și face.

Tabloul îmbrățișare generală. Lipsă de explicații et *pour cause* și plecare pe scara secretă, care duce în curtea din dos.

— Sermana mea femeie! Iubite Ionel! De sigur că m'ai căutat toată noaptea! suspină plecînd, senatorul nostru, căruia nimeni, afară de ministru, nu i-a vîzut vîrful nasului.

După câte-va minute, ministrul declară subalternilor săi uimiți, că a fost o eroare și că persoana arestată și liberată de dînsul, nu era Arton.

De aceea s'a răspîndit zvonul că guvernul francez nu vrea să prindă pe celebrul corupător.

Nico

MOARTĂ!

In Memoria Victoriei Ionomidi.

Ca roua dimineții, ca visele frumoase din nopțile senine, ca valul lin al mării, ast-fel se stinse fecioara blândă, inconjurată de aureola tinereții, în floarea virstei când viața este încă atât de plăcută.

Sermană floare! Sufierea aspiră a vântului nemilos a distrus gingașele tale petale abia desvoltate și acum cu tristețea și pleci fruntea la pământ.

Dar tu, copilă a cărei suflet și-a luat sborul către sferă cereștii, nu mai simți acum nimic, însă groasă este durerea mamei și surorii ce-ai lăsat în urmă, durere ce nici o dată nu va mai afla alinare; ele, căror până mai eri te vorbeai și surideai, căror până ieri te întindeai brațele și strângându-le la sine le acoperai de sărutări; ele, cari erau deprinse a te avea pururea în mijlocul lor; ce vor zice mâine, când vroind a te îmbrățișa nu te vor mai afla, strigându-te nu le vei mai răspunde, iar privind în jurul lor vor vedea un gol trist... îngrozitor—numai cine a iubit și a suferit — numai cine a văzut sfărâmându-se idealul vieții sale, poate să pătrundă această durere.

Pentru ce oare torcătoarea nemiloasă a rupt din caer firul ce d'abia începea a se resuci pe fus; pentru ce oare ursitoarea care în noaptea nașterii i-a dat frumusețe și atâtea grații, a fost reuțicioasă și nu i-a lungit firul vieții pentru a se îmbăta de plăceri și a se desmerda în desfătări.

In nopțile cele lungi de iarnă, când viscolul vijia puternic, mama iubitoare stând la gura sobei își legăna odorul privindu-l cu drag și căutând în viitor l' vedea mare și frumos, — cât de mândră și fericită se va simți atunci! — avea ea oare vr'o presimțire de tristul sfârșit? Cine știe! O lacrimă însă i se strecoară din ochi, și în rostogole alunecă pe fruntea îngerașului ce nesciutor dormea în leagăn.

Dar cine va putea pătrunde misterile vieții?

Palidă, dar tot frumoasă, de o frumusețe însă îngerească, cu ochii închiși, copilă stătea în nemișcare, se părea că somnul a coprinso, și în liniștea lui bine făcătoare a aflat alinarea durerilor, mama și sora aplecate asupra ei o privesc cu dragoste și așteaptă impaciente să'i soarbă eu nesățiu vorbele ce ar pronunța.

De odată ea făcu o mișcare, deschise ochii și aruncându-și privirea asupra mamei și surorii sale, le surise cu gingășie și cu o voce înceată șopti: Mamă dragă, am avut un vis așa de frumos! Mi se părea ca o grădină mare și înflorită, în care parfumul florilor te îmbătați, paserile ciripeau vesele, un cer senin se oglindea într'o mare limpede și liniștită ce se întindea pe o parte a grădinei, iar eu, micuță, eram așezată într'un leagăn și desmerdată de tine cu cântecul din copilărie:

Nani, nani Ingeras;
Dragul mamei copilas,
Că Mama te-o legăna,
Cântec dulce și-o cânta,
Pe tine te-o desmerda,
Dulce vise vei avea.

Cât mă simțeam de bine și fericită acolo! Dar voi plângeți acum, când sunt aci! Ce veți face atunci, când nu voi mai fi. Inșă nu! eu nici o dată nu vă voi părăsi cu totul.

In adierea vântului de seară veți auzi vocea mea, în ciripitul paserilor cântarea mea, iar în crepuscul dimineții surisul ce vă adresem totdeauna la deșteptare.

De un moment încetase de a mai vorbi apoi cu privirea ațintită asupra lor, le apucă de mână și încetșor le trase în spre ea:

O sărutare, iubită mamă; o sărutare scumpă surioară... abia putu șopti ea. Priviți... sus, mă chiamă... fratele meu... tatăl meu... Adio...

Atât măl putu zice, și căzu pe perina de pe care se ridicase pentru a nu se mai scula nici o dată.

Intunericul nopții se răspânda încetșor, lumina dulce a zilei începea a se arăta ca o amazonă încântătoare, o brazdă azurie se desina la orizont, stelele își perduseră scilpirea, iar o pasere rătăcită, trist ciripea într'un pom; două țipete dureroase, sfâșietoare, strebat aerul: era strigătul de disperare al mamei și fetei, cari îmbrățișate rămân fără simțiri înaintea golului ce se deschidea de acum înaintea lor.

Ca roua dimineții, ca visele frumoase din nopțile senine, ca valul lin al mării, ast-fel se stinse fecioara blândă, inconjurată de aureola tinereții, în floarea virstei când viața este încă atât de plăcută.

Alexandru.

CÂND CUGET.....

Când cuget frământat de doruri
La sfinta dragoste de eri,
Și la trecutul plin de farmec
Cu neuitate-ți plăceri;
Când mă gândesc la fericirea
De care odată-avut-am parte.....
Pustie, tristă mi pare lumea
Și visurile măl deșarte!

Iubita mea, uitat-ai oare
Amorul nostru de atunci,
De cerci în negura uitării
Nepăsătoare, să m'arunci?...!

Când ne-am iubit cu atâtea patimi
Și-am fost atât de fericiti,
Ne mai fiind în lume nimeni
Ca noi așa de 'ndrăgostiți,

De ce voești ca tocmai astăzi
Să rupi a dragostei puneri,
Când de trecut ne sunt legate
Atâtea scumpe amintiri?!

De ce când tinerețea noastră
E 'n prada dulcui reverii.....
De ce să îngropăm acum
Speranțele ce 's încă vii?!

Vespasian I. Pella.

O zi de serbătoare

Era zi de serbătoare.
Țiganul Caraiman lucrase în ajun până târziu. Afară se lumina de ziua și densul era încă în pat.

— Scoală bărbate! Fi zise nevastă-sa, ai de lucru azi, știți... să pul cărămbii ăia la ghetă... are să vie boierul astăzi...
Și bietul Caraiman își aduse aminte, că într'adevăr are mult de lucru, deși odihna la căldură îi făcea atât de bine...
Se sculă; apoi se scărpină după ureche!
— Să mă ierte D-zeu, că azi e serbătoare.

Dar în câte zile de serbători nu lucrase el din zori și până în seară târziu: dacă ar avea acum atâția franci, socot c'ar ținea toate serbătorile de peste an și c'ar mânca numai de dulce în post, iar ca azi, de post în dulce...
De alt-fel Caraiman era om harnic, harnic la toate, nici odată neisprăvit: chiar când se îmbăta, se îmbăta pe deplin... și mai cu seamă Sâmbăta făcea și el câte o petrecere.
In cinci minute Caraiman fu îmbrăcat, spălat; își trase scăunașul lui la fereastră

și începu să bată niște cui 'n talpă... Lângă densul ședei Gheorghită, un băețel de vr'o 12 ani, pe care l' învăța meșteșugul papucăriei... Dacă ve pare slab și galben la față, să nu uităm, că bătaia este indispensabilă la învățarea acestui meșteșug...
Nevasta lui Caraiman rânduia prin odăiță.

— Știi ce Caraimane, grăi densa dintr'o dată, am un gând... adică m'am gândit: azi fiind serbătoare, putem trăi și noi ceva mai bine...
— Așa, așa! strigă Caraiman voios și începu să ridă.
Și nevastă-sa rîdea și Gheorghită rîdea asemenea și rîzând se uitau unii la alții.
De mult, de mult nu mai fuseseră așa de veseli și de fericiti:
In ziua aceea mâncară carne și inchinară un chil de vin.

St. O. I.

CERȘETORII

Treceam pe strădă și înaintam încet, agale, de oare-ce n'aveam zor. In colț m'am oprit și nu fără pricină
Din o stradă laterală schiopăta un cerșetor garbov și trist.
Curgeau zdrențele de pe el. Până și toiașul de care se sprijinea era crepat și rupt în vire.
De altă parte venea o femeie. Și nu era nici măl bine investimintată și nici măl veselă, ca densul
Ba erau amândoi atât de posomorâți, în cât par'că le era scărbă să privească înaintea.
Cum mergeau ast-fel se isbiră fără de veste unul de altul. Și deodată își ridică cară privirea dujmănoasă, asemenea unu-om, pe care l'ăi trezit brusc din vis.
Dar apoi fețele li se înseninară și își zîmbiră prietenește. Și își strinseră mâna. Iar mie mi s'a părut că o lacrimă scilpea în ochii lor.
— Unde te duci? îl întrebă densa cu un zîmbet trist.
— Mă duc... la spital! De trei zile măl zace copila pe moarte, de trei zile umblu fără căpătâi și uu vor să mi-o primească. Ci-că n'au loc.
Femeea începu să plângă.
— Al meu, sêracuțul! e'n cimitir.
— Măl bine! făcu densul — acolo nu-l măl doare nimic!
Și am mers măl departe, murmurînd:
— Lume, lume, cărpita cu dureri!

St. O. I.

VÎNT DE TOAMNĂ

Salcâmului sub care noi
De atâtea ori ne-am întâlnit,
O foaie vântul i-a răpuit
Spre jalea ce-or-Valte foi.
Ah! biată foaie, așa dar,
Te duci, te perzi încetșor,
Ca toate foiele ce mor
Și care verzi n'or măl fi iar...
Ast-fel pe cei ce se iubesc
Când îi desparte soarta r-a
Ei plâng amar, iubita mea,
Și mângâieri nu măl găsesc.
Căci dorul îi va urmări
In ori-ce parte pe pământ
Și doară numai în mormânt
Vor înceta de-a suferi.
Virgiliu N. Cișman.

Ultime Telegramme

VIENA 1. — Fremdenblatt află că D. Papiniu va veni pe la mijlocul lui Aprilie pentru a relua negocierile comerciale.
PARIS 1. — Se crede că D. Carnot ar inclina să cheme pe D. Dupuy, ministru emisionar al instrucțiunii publice pentru a forma cabinetul. Numele D-lor Devele, Burdeau, Cavaignac și Méline sunt de asemenea puse la iveală.

NOUL MINISTER FRANCEZ

PARIS 20 Martie. — D. Méline a acceptat misiunea de a forma noul cabinet.

FILE RUPE din Albumul conservator

Istoria va chema pe suveranul României: Carol Îngăduitorul.
A. Lahovary (1887).

Conservatorii nu pot face alegeri fără ciomag.
Lascau Catargiu (1887).

In politică, salturile cele mai îndrăznețe sunt ertate, când cazii pe un foliole ministerial.
Take Ionescu (1892).

Ultim cuvânt

Intre un Unchiu și Nepotul său de profesiune cel dintâiu Rege și cel de al doilea moștenitor:
— Bine, Unchiule! Mă trimiți la Livadia să salut pe Țarul, dar câte parole-mi dai de drum?
— Eu?... Nici-o para!...
— Cum! eu am să cheltuesc? Nu mi-ai recomandat D-la să fac economii?
— Ești boboc, Nepoate! Plătește logofetul de interne, n'avea griji. Și plătește din puntea țerei, nu din a lui.
— Că bine zici Unchiule! Atunci am putea cere câte-va mii de lei măl mult...
— Bravo, Nepoate! Așa te vrea!

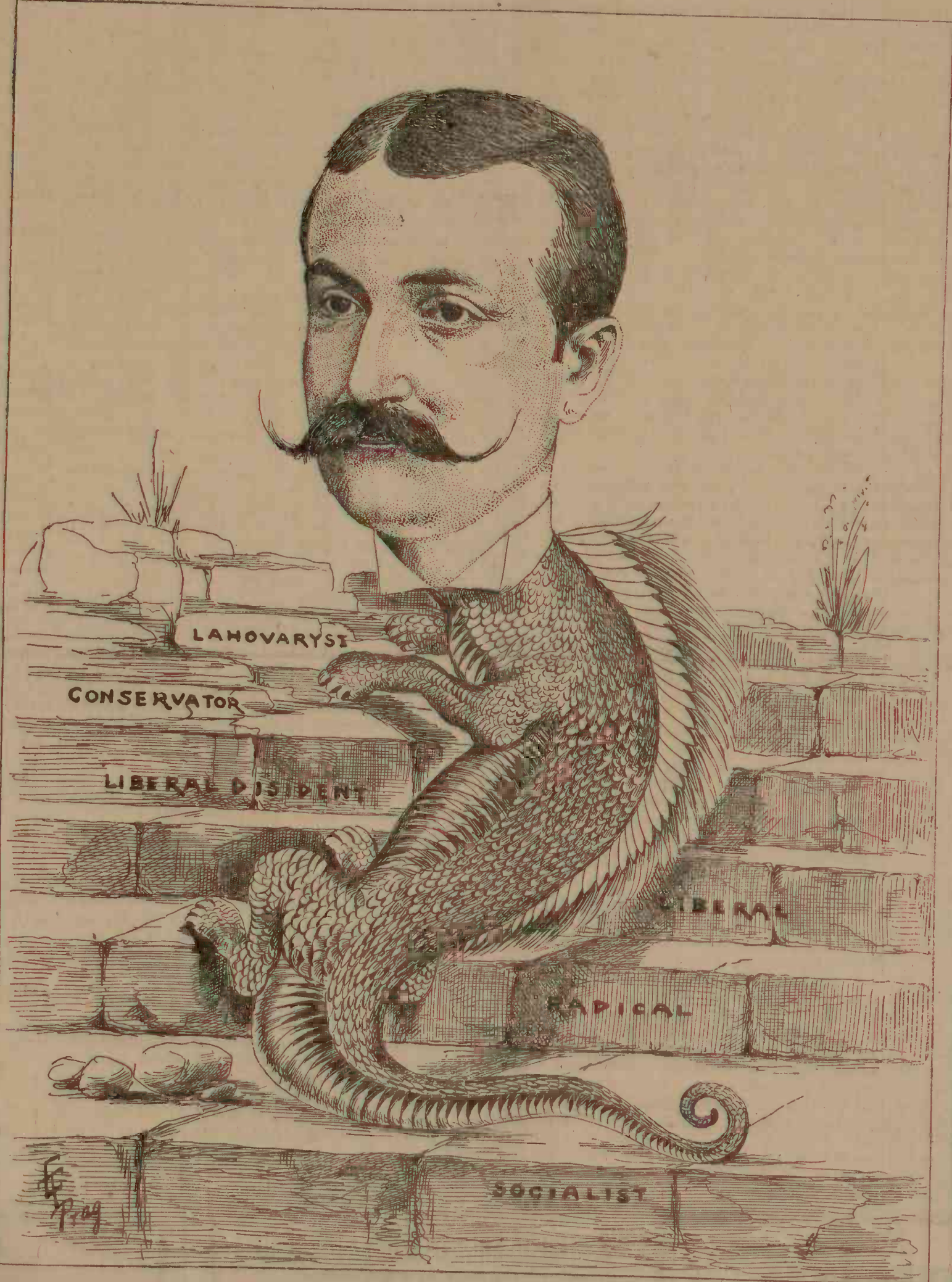
Informațiuni

Duminecă 21 Martie 1893, opereta Romană din Craiova va da o reprezentățiune extra-ordinară în Teatrul Național la ora 2 din zi cu piesa MIKADO.
Deja sunt măl multe înscrieri de loji.

De arendat de acu moșia Tisau asămu pl Sărășii districtul Bozș și un parchet de pădure, parte chereștea și lemne de foc. In apropiere de gara Buzș 8 ore, sosea până în sat, și de gara Mizil 2 ore. A se adresa în strada Spătaru Nr. 16 București.

MENAGERIA REGALA

TAKE IONESCU

CAMELEON (nestatornicie, înjosire, tirire)

Ce este cameleonul?
Este o reptilă de o specie puțin cunoscută la noi... adevă, din contra, foarte cunoscută, dar deosebită în oare-care privințe de cameleonii străini.
In alte regiuni cameleonul trăește prin păduri, pe câmpuri, se amină de copaci și merge pe ramurile lor; — la noi cameleonul trăește prin orașe, pe la ministere, pe dealul Mitropoliei, în palatul Academiei, pe la diferitele instituții și așezăminte, — pretuindenea unde este un mediu căru'a se pot adapta.
In alte regiuni cameleonul se hrănește cu frunze și cu iarbă; — la noi cameleonul se hrănesc... cu budgetul.
O altă deosebire între cameleonii străini și cel indigen este că cel dintâiu merge în patru labe, asemănătoare celor de șopirlă, pe când cel din urmă merge pe două picioare, asemănându-se în această privință oamenilor.
Alte deosebiri nu prea există. Tot așa de tiritori și unii și alții; tot așa de schimbători la față, — tot așa de nestatornici.
Influențele din natură pentru unii, influențele politice pentru alții, au o color

sală înfrurire asupra coloarei lor. Ei sunt în stare să se schimbe la față de zece ori într'un ceas. Albi, roșii, verzi, stacojii, liliacii, negri, vineți, galbeni... cameleonii străini își schimbă culoarea din pricina pielii lor excesiv de subțiri și de transparente; — cameleonii indigeni din contra își schimbă culoarea din pricina pielii groase a obrazului.
Astăzi dăm prototipul cameleonului politic indigen, președintele societății cameleonilor din toată țara. El se numește Take Ionescu, — și e unul din cele măl interesante animale din menageria regală.
A fost roș aprins, nuanță anarhistă; roș, nuanță socialistă; roș, nuanță radicală; roș nuanță liberală; alb nuanță conservatoare; — apoi în fie-care zi la camera schimbă patru-cinci culori: vină, negru, verde... one-ori pestriț.
Cameleonul nostru are și darul graiului; vorbește mult și cu multă volubilitate, pentru a nu spune nimic
E muzicant; cunoaște un singur cântec, pe care-l variază din când în când, rămânând însă același, ca amorul: vecnic nou și vecnic vechi.
E un dănuitor par force. Ar putea con-

cura cu ori-ce baletistă, măl ales în darea poalelor peste cap.
Intr'un cuvint, cameleonul nostru are o sumă de talente, unele măl prețioase de cât altele.
După teoria lui Darwin între toate speciile există o înfrunțire; toate decid una din alta.
Cameleonul Take însă face excepție. El are o naștere din cele măl miraculoase. Despre fie-care individ în parte el poate zice: — Asta nu-mi e tată, nici asta nici asta... Dar nu poate zice despre nici unul: Asta e tata!
Tip mitologic, cameleonul Take se crede că s'a născut din Desfrău și Nerușinare două ființe imateriale, doi zei măl mult sau măl puțin căzuți.
Cameleonul Take e actualminte introdus în localul ministerului de instrucție și culte, dar nu e probabil că va face pul acolo.
Când va fi dat afară, va trebui să se voteze un credit pentru desinfecțarea localului aceluși minister.

Kix.

ROBERT SCHEFFER

MIZERIE REGALA

No. 8.

Partea întâia

II

In vremea aceasta intrarea înghesuită și prăfuită a meschinei gări sub soarele strălucitor, se umple de trăsuri. Birjarii spini și cu șapcă rotundă șed liniștiți pe capre, în antere lungi de catifea albă, liliachie sau neagră; cu mâinile încrucișate pe burtă, ei așteaptă sosirea trenului princiar, sau, ascultând pacinici de ordinele brutale ale unui sergent prea zelos, se înșiră alături pentru a lăsa cale liberă trăsurilor hodorigite, încărcate cu fel de fel de bagage și car își leapădă pe peron mușterii buimăciți, dar pe cari nu-i interesează de loc grămădeala neobișnuită în sala de sosire, nici livrelele galo-nate și chivărele cu pene albe ale lacheilor și ale vinătorilor, ale căror persoane simandicoase sunt înfipte dinaintea salonului de așteptare rezervat Majestăților și înalților funcționari. Pe peronul gării se face o mișcare și se despart două curente: unul al poporului, care se îngrămădește la ghișeuri, grăbit; el împrăștie un miros puternic de usturoi și de micșunele, de viorele și de ceapă, Cel-l'alt, care degajează o puternică duhoare de mosc, trece prin salonul rezervat, lasă acolo personajii considerabile și se întinde mai departe pe covorul tro-tuarului lat, între două rânduri de soldați.

Damele care vin să ureze bună sosire principesei de Waldstett sunt puține la număr, dar cu atât mai în mișcare; femeile de miniștri sau foaste Domnișoare de onoare, azi măritate, aduse aici de conveniențele elementare. De gust, mai mult de cât pentru a se supune unei etichete puțin aspre, ele sunt în rochii albe. Sunt două luni de când a murit batrinul împărat al Germaniei; doliul cel mare al curții a trecut, acum e ordonat semi-doliul, care șade mai bine; dar, într-o zi de serbătoare ca cea de astăzi, numai albul e admis.

Feciorește îmbrăcate ele cochetează și sunt grațioase față de uniforme și de hainele negre, care se grămădesc în jurul lor.

Iată D-na Michelina Baleari, femeia fostului ministru de externe; cu coșul prea strimt scoțându-i în relief șoldurile și ridicându-i pieptul, ea dă târcoale disgratioase noului ministru. Ochii cu pleoape grele clipeșc din gene cu dragoste, buzele-i se agită spasmodic; ea nu se poate lipsi de afacerile streine, iubește totul în acest departament: pe ministru, pe secretari și întregul și numerosul personal diplomatic atașat de dînsul: ieșind pe o ușă, ea va găsi alte uși pe care să intre iar.

Mai încolo, președintele consiliului, austerul, integru Teofil Margaretti, lung, trist, cu un cap lungăreț, pe care l' mai lungeste la infinit un barbison cărunt și sărac; din înălțimea sa nebulosă, domină două femei mărunte: una, propria lui femeie, o brunetă fără însemnătate, ține în mîna sa mică un buchet enorm buchetul acesta, destinat mamei Reginei, o incurcă mult. Acest buchet o ascunde de tot, ori înșepă dureros stomahul lugu-brului prim-ministru, care torturat, rămâne nepăsător. Cea-l'altă femeie, brună și dînsa, dar cu fața străvezie, după care nu se cunoaște vîrsta, cochetează din profesie și din instinct cu capul chel al melancolicei Excelențe, ridică ochii mari negri, zurgăviți împrejur și, silindu-se mult, caută să placă tocmai acelora, pe cari nu poate să-i suferă. Aceasta e contesa Deloff, femeia ministrului Germaniei sosită abia de câte va săptămîni și puțin obișnuită încă cu societatea mesiană cu care pare totuși tainic înrudită, ceea ce se explică în de a juns prin origina sa italo slavă.

Ca și Hercule între Virtute și Voluptate, Teofil Margaretti stă la încoială între cele două femei mărunte.

Dar, de o dată privirea sa obosită se luminează: a zărit în mulțime figura zimboțată și sfoasă a Agatei Raab. Femeia această îl ispitește, îi face plăcere, și cu toate că cele-lalte se depărtează de dînsa cu dispreț, el o salută, vorbește cu dînsa, urmat curînd de contele Deloff ministru Germaniei, apoi de ministrul Galitiei, a cărui față searbădă, încadrată de favorite mari, își expune în grupul din nou format, solemnă neînsemnătate. Acest din urmă e urmat de D. și D. na Szeleveci, galițiani și

foarte bine văzuți la curte. D na Szeleveci a cântat altă dată în cafenele concertate. Domnul, după ce a dat faliment în țara sa, s'a stabilit în Mesia, unde secretarul Regelui îl întrebuințează în afacerile ne curate, a căror răspundere nu vrea s'o ia.

Și acești streini, cari înconjură pe primul ministru, par adevărații eroi ai serbării. Foarte agitată, femeia slăbuță a unui aghiotant al Regelui, a ace-luia care se intitulează *eroul de la Varna*, Doamna Maria Verelli, care vrea să facă să i se uite inferioritatea nașterii prin mărimea relațiilor sale, se agită de capete de convorbire și, cu un glas nervos, întrerupt, comunică impresiile sale deșirate. Ea e în intimitatea Reginei — o zice și o crede — și știa de călătoria principesei de Waldstett cu mult înainte de a fi decisă; poate chiar că a consiliat-o.

Dar nimeni n'o ascultă. Cine se ocupă aici de principesa de Waldstett? Și, supărată, ea se duce la D na Lukias, care stă singură și critică cu vio-ciune purtarea virtuosului D Margaretti, care prea pe față favorizează pe D-na Raab.

În salonul rezervat, Dimitrie Marca, acolitul lui Margaretti la putere, brațul său drept, își plimbă importanta persoană El s'a cotosit de D-na Baleari și, ca o albină, zărnăie de la o damă la alta, ca un pește se zbate în spațiul strîmt Cu un aer triumfător, el își așează monocul în ochiul stîng și monocul acesta, adus din Berlin, îi dă el singur un aer de om capabil, schimbă în însemnătate în gâmfarea sa; acest monocul e talismanul său, el impresionează Camera, el ipnotizează pe Regele George, care acum nu jură alt-fel, de cât pe monocul D lui Marca.

D. Marca are izbucniri vesele, rachete uimitoare în limbajul său; el scapă declarații ne la vremea lor indiscreții îndrăznețe și lui nu îi pasă de respectul dinastic, o nu! Tocmai se întorsese într'un călcău după o epigramă mușcătoare la adresa a celui nou Ludovic al XIII lea de Rege, pe lângă care el aspiră să ajungă un nou Richelieu.

Dar e atât de tîner, noul ministru al afacerilor streine. În cât mai are vreme ca să ajungă serios. Până atunci, totul i se iartă și trece drept un om de spirit adînc.

Într'un colț, generalul Verelli, *eroul de la Varna*, stă pe gînduri, cu privirea întunecată, cu fruntea inspirată. Nu cum-va iea cu asalt v'r'o redută? Ori răscoală poporul, cum a încercat odinioară s'o facă? sau compune versuri? căci are toate talente Nu! El se gîndește la mijlocul cel mai sigur pentru a obține locul de prefect al Palatului, loc dorit mai mult de cât toate, sinecură delicioasă, post înaintat pe lângă Suveran și care permite, în liniștitul azil al cancelariilor mute, de a culege fără primejdie și în mai mare belșug de cât pe câmpul de luptă, decorațiile de onoare și marele cordoane.

Și această lume eteroclită și zgomotoasă pretinde a reprezenta Mesia, ea care peste câte-va minute va înconjura pe suverani, va ascunde de ochii lor partea cea mai bună a națiunii... N'a voit-o însuși Regele? N'a depărtat el de tronul său pe reprezentanții celor mai vechi familii și cei mai feali, acei cari prin tradițiile lor sau prin convingeri s'ar putea opune primejdiioasele sale politice pangermaniste? Și n'a declarat el că dorește mai puțin concursul guvernanților actuali. De cât se teme de dușmănia lor, căci ei ar recurge la toate mijloacele pentru a scăpa de deasul, dacă i ar depărt de putere?...

— Majestățile lor! anunță prefectul poliției, care a venit înaintea suveranilor, după datoria sa.

Și iată pe Majestățile lor. O tăcere mare, o nepăsare generală au primit pe suverani în curtea gărei; căți-va birjari s'au descoperit; doi sau trei țărani înfricoșați de prezența jidanilor și-au dus mâinile la căciulă și atîta tot.

Din contră, de la un capăt la altul al salonului și până la peronul de sosire, e numai un șir de spinări încovoiate cu respect; rochiile albe, hainele negre, uniformele se încovoiează, crucile, la capetele cordoanelor, se leagănă vesele; penele pălăriilor cochete se înfioară; craniile goale, mai în vîz, când sunt văzute de sus, strălucesc; conversațiile zgomotoase au fost înlocuite prin șapte discrete și Doamna Margaretti a oferit Reginei buchetul pe care îl destinase principesei de Waldstett.

Glasul ascuțit al D-nei Lara sparge tăcerea ca un șuerat de comandă:

— Grigore, Grigore! ci apropie-te o dată! Nu vezi că M. Sa își face semn?

Într'adevăr, Regele căuta cu ochii pe Lara, care ascuns după un fotoliu, cu figura mai vicleană ca ori când, aștepta să fie observat.

Regele George, care și-a pus marea uniformă de general, nouă nouță, umbă de la unul la altul și spune mai fie-căruia aceleași cuvinte: — *Sunt încântat de a vă vedea*. El vorbește rău, pentru că n'a putut sa se dezvețe de accentul nemțesc și zîmbetul său, care ar voi să fie blînd, descopere — trădătorul — niște dinți lungi, galbeni, în vreme ce ochii săi neliniștiți nu se fixează nicăeri.

Regina stă în mijlocul unui grup cu o grație aleasă; pentru a-și ascunde slăbiciunea statornică, ea se ține mai dreaptă și, ca și Regele, zîmbește mereu; dar zîmbetul său bine-voitor e sincer, ochii săi de mioapă sunt de o blîndețe extremă, și sunetul glasului său acopere de duioșie cuvintele cele mai neînsemnate, care-i ies din gură.

Ea singură, în rochia i albă, are înfățișarea nevinovată și într'adevăr feciorenică. Cu toate acestea, o întristare abia zărită umbrește nobila ei față; să fie fătărnica mijlocului acestuia, care, fără voce, o supără, sau gînduri triste o preocupă? Ea singură n'o știe I se pare că ziua aceasta de bucurie, prea dorită, e o zi de serbătoare banală, sau multă obo-seală și desgustul îi ia până și amintirea puținei plăceri simțite.

Înaintînd mereu, perechea regală a ajuns aproape la marginea peronului tocmai când trenul special intrînd tăcut în gară, opri dinaintea lor vagonul princiar. Aghiotanții se așează de a dreapta și de a stînga ușei și pun militărește mina la chipiți; Domnișoarele de onoare se amestecă în îngrămă-deala de curioși și Majestățile dispar în interiorul vagonului. Trece o jumătate de minută, apoi Regele se coborî dînd mina unei femei îmbrăcate în negru, cu o pălărie neagră cu panglică albe, încadrînd o față întretăiată de zbricituri adînci, cu ochii în fundul capului, cu bărbia colțuroasă, cu nasul scurt cu nări mari.

Ea stătu o clipă nemișcată pe scara vagonului, cu un aer autoritar, arătînd privirilor ironice ale Mesienilor pe Alteța Sa Regală principesa-mamă de Waldstett; dinapoi ea, foarte mișcată, cu ochii roșii, se apleacă Regina Magda.

— Asta-i mama Reginei? zice cu risul său cromatic Irina Marca. Ar fi putut să se îmbrace mai frumos. Și cu degetul ea arată încălțăminte greoaie a principesei, care tocmai se cobora de pe scara vagonului; apoi, imediat, recomandată de Regina, săruta mina pe care Alteța Sa i-o întinde cu un aer afabil și protector.

Bătrîna principesă caută să spuie vorbe plăcute diferitelor persoane, pe care i le aduce pe rînd gînerile său regal. Ea spune cuvintele acestea politicoase, dar cu un glas șuerător, cu accentul aspru și cu toată stăpînirea de sine, cu toată mulțumirea de pronunțare care-i luminează fața, în ochii săi se vede o mirare, aceea de a descoperi o lume cu totul alt-fel, de cât și-o închipuise: poporul e mut, gara e tristă, și nesinchiseala lumii oficiale o jignește în prejudecata sa aristocratică. De aceea ea scoate aproape o exclamație de bucurie când Grigore Lara se închină dinaintea ei foarte plecat și-i adresează în nemțește o frază foarte întortochiată de bună venire. Pe acest Lara ea l-a primit o dată la Waldstett, pe când student la Bonn, se pătrundea deja de principiile severe ale Germaniei renăscute; și mai tîrziu, în modestul său castel de la Bethesda, clădit de când e văduvă, el venise să-i prezinte omagiile sale și se împrieteni cu șambelanul ei, contele de Bognitz. Ea-i aduce aminte, completentă, aceste suveniruri comune și micul fost ministru, asupra căruia sunt ațintite toate privirile, se încovoie până la pămînt și mulțumește cu evlavie Alteței sale pentru nemărginita-i bună voință.

De o dată se arată între ei contele de Bognitz. Cu greu neabăgat în seamă de nimeni, el își făcuse loc prin mulțimea zgomotoasă și zeflemistă, care înconjura pe cei trei membri ai familiei princiare. El a auzit și a înțeles (observațiile se făceau nu-

mai în franțuzește) reflecțiile ironice, pe care le provoca principesa.

Mai întîiu, fu găsită ridicolă și apoi, la urma urmei, nu e de cât mamă fără avere și fără rude mari a unei Regine fără copii, și de care nu se ține seamă în țară. Și după toate astea, nu cumva crede ea că face multă cinste Mesienilor vizitîndu-i? Ea și dă niște aere de superioritate cu totul ne la locul lor... Și toți își bat joc; iar Domnișoara Irina, care nici o dată nu-i lîngă Regina, se încearcă să în-găne pe principesa.

— O capră, nu e așa? întrebă ea rîzînd. Și po-recla asta de capră aplicată bătrînei principese, îi va rămîne de aci înainte. Contele roșește și îngâl-binește de necuviință acestor vorbe. Uitarea în care e lăsat, îl irită; fălcele i inferioare au o mișcare ne-voasă comică de mestecare în gol, ochii săi mari se întorc cu mînie în orbitele lor și cu greu, in-tinzînd mîna lui Lara, abia își regăsește aerul pî-rîntesc, cu care-i place să se arate tot d'a una. În acest moment privirea Reginei cade asupra lui. Cu o silă vedită, ea i zămbește atabil, îi spune câte va cuvinte de bună sosire, îndată oprite în găteliul său, apoi, incurcată, șovăește, caută să fie amabilă față cu șambelanul mamei sale și, neputînd, de odată se întoarce spre o altă persoană, cu fața de odată înăsprită, cu sprîncenile încrețite.

— Magda! strigă Regele (Regina se pusese de vorbă cu Agata Raab, care ajunsese în sfîrșit pînă la densa); Magda, e vreme de plecat!

Principesa mamă se urcă în trăsura, Regina se pune lîngă densa; în față se așează Regele și trăsura regală pornește pe strădele pline de soare, împodobite și neatente, precedată de un pluton de jandarmi călări și de prefectul de poliție, urmată de multe alte trăsuri, care zgudue vesele pavagiul și se împrăștie în deosebite părți, ducînd amestecate uniforme, hainele negre rochile deschise.

Și lumea asta oficială, care se întoarce acasă, ride, petrece, glumește pe socoteala sentimentalelor Majestăți—nu găsise Regina cu cale ca să plîngă? —și își bate joc de principesa obraznică. Ministrul Germaniei, el însuși în frumoasa-i uniformă de husar al gardei; are chipul batjocoritor: nici o dată, acum mai puțin de cât înainte, el nu putuse să ia în serios regalitatea asta de bălci, nici independența cu sgomot proclamată de acest popor. care se supunea fără deosebire stăpînitorilor săi pe rînd, stăpînitorii de Turci, de Ruși, de Austriaci și acum, prin Regele George, vasală a puternicului Regat al Germaniei. El, Deloff, e adevăratul suveran al acestei capitale pasive și dacă ea a ieșit înaintea principesei de Waldstett, o făcuse nu atîta ca s'o asigure de respectul său, cât pentru a-i oferi protecția sa...

În trăsura regală, nu se ride, nu se vorbește, ci se împart saluturi în dreapta și în stînga, saluturi la care puțină răspund. Câte va femei din popor își fac cruce vîzînd pe Regina atît de palidă și, bune la inimă, o compătimesc pentru că n'are singura avere, pe care o au ele, un copil. Ele își mai fac cruce, când privirea principesei cade asupra lor: —Hotărît, zic ele, bătrîna asta are pe necuratul într'însa! și, fără a se uita înapoi, ele își urmau drumul.

Drumul acesta de la gară la palat i se pare fără sfîrșit Reginei. Întrebările, pe care i le pune mama sa, o obosesc, o ameteșc în sgomotul de pe stradă; ea dorește singurătatea între doi, în intimitatea apartamentelor închise. Mărturisirile fără matorii dintre mamă și fiică. Și ca în vis trec pe dinaintea ochilor săi casele joase cu ferestrele deschise, prin care se vede liniștea dinăuntru; ca în vis, trecătorii se dau înapoi dinaintea trăsurei, care merge iute și dispar în depărtările întortochiate ale strădelor; tot ca în vis, mai în colo mereu la aceeași distanță de densa, apare și dispăre fața nesuferită a conțelui Bognitz....

Va urma.

LA LAMPA ELEGANTA

Mare depou de lampi, porcelan

și sticlărie

Faiantă, Tacâm ri de Alpaca B. M. F. și diferite articole de lux și menagii.

Paturî de fer și de bronz, Lavoare, mese, scaune și cărucioare de copii, sobe, closete englezești și franceze, pisoare și băi.

Petroleum fin Regal

cu lei 3 bani 50 Decalitră

Practica de mulți ani în această branșă și asortimentul de mărfuri ce avem, ne pune în poziție de a vinde cu prețuri foarte reduse din cauza micelor spese ce avem.

En gross și detrit

C. K. Dimitriu & I. Steinhart

MAGAZINUL CONSERVĂTORIULUI

Muzică și Papetărie

București, calea Victoriei, No. 72.

Singurul magazin în toată țara, care vinde estin: **Piane, Pianine** din ce'e mai renumite fabrici. Tot felul de Note și Instrumente muzicale. Muzici de masă, care cântă singure tot cu note schimbătoare. Aristoane, Phônixe, Herophone, Intona, Ariosa, Victoria cu 24—18 și 74 tonuri, cal. I. perfecționate, etc., toate cu o colecțiune aleasă de note noi naționale și streine. Phisarmonice, Orgi, de diferite mărimi. Articole de artă și de fantazie pentru cadouri la ori ce ocaziune

Piane se vind și în rate lunare.

INJECTION BROU

vinde-gienio, infailibilă și Preservativă. —Singura care Hya, fără a se adăoga ceva, scurgerile vecii săi noi, 30 jani de succes. —Se vind în principalele farmaci din Univers. — La Paris la D. I. Ferré, farmacist 102 rue Richelieu succesorul lui Brou.

Cavalerul de Mode

Saisonul de Vară

Nouveau în Haine confecționate pentru Bărbați și Copii a sosit din speciala noastră fabrică din Viena.

Successive transporturi de stofe fine franceze și engleze pentru con-nande. Confecțiune elegantă. Ser-vicei de confiență.

Comande se pot efectua și în 24 ore

2, Colțul str. Șelari și Covacl, 2